

hun ikke vilde gaa paa Arbejde — hun fik formodentlig, blev der sagt, nu af Understøttelseskassen i Stedet. Den paagældende unge Husfrue havde ikke andre end sig selv og sin Mand og sit Hus at passe, men den Kvinde, som hun havde haft til Vaskerkone, havde en Børneflokk paa ikke mindre end 5, hvoraf endda nogle ret smaa, som hun skulde passe i sit Hjem. Hun var ganske vist gaaet ud at vaske tidligere, fordi hendes Mand havde været syg og ikke var i Stand til selv at fortjene noget. Den paagældende Kvinde havde da, for at holde Hjemmet oppe, forladt sine mange Børn og var gaaet ud til det haarde Arbejde, som det er at være Vaskerkone. Nu var Manden imidlertid igen blevet rask og havde igen faaet sit Arbejde. Hvad var saa mere naturligt, end at den paagældende Kvinde blev i sit Hjem og passede sit Hus og sine Børn? Der gør hun mere Gavn end ved at gaa ud og vaske for en Frue, som kun har sig selv og sin Mand at holde rent om; thi kan vedkommende Frue ikke faa nogen anden til at gøre det, kunde hun nok hitte paa at gøre det selv.

Sløngerik: Den Blaabog, som vi her har faaet, er ikke lystelig at se til — jeg sigter ikke her til det blaa Bind, men til Indholdet —, men nægtes kan det ikke, at den er ganske god at faa Forstand af i forskellige Retninger. Det er ganske interessant at studere denne Bog og sammenholde det, man læser om daværende Kaptajn Lüttkens Rejser til og Ærinder i Berlin og hans Forhandlinger med den tyske Generalstabschef, med de Ærinder, som en saadan dansk Mand kunde have i Berlin, og som man mener, det var paalagt Kaptajn Lütken at forrette. Man har sagt, at naar Kaptajn Lütken kom til Berlin, laa det i, at han havde faaet Paalæg om at orientere sig angaaende det tyske Militærvæsens Stilling til Danmark, se at faa opklaret, hvad man i tyske militære Kredse mente, at man fra tysk Side burde gøre overfor Danmark i Tilfælde af en Krig i Europa, i hvilken Tyskland og England var indviklede. Man har sagt, at dette var hans Ærinde; det var ikke Meningen, at han skulde foretage sig noget af storpolitisk Betydning dernede, men blot orientere sig.

Naar man har sagt dette, er det ikke rigtigt, og man har der sagt noget, som man maa vide ikke er rigtigt. En af de interessante Oplysninger, man faar, naar man læser i denne Blaabog, er nemlig den, at om dette Spørgsmaal har nu afdøde

kommanderende General i København Kühnel haft Lejlighed til at udtale sig, og han har sagt, at det var ganske overflødigt at foretage et saadant Skridt, thi i saa Henseende vidste man her i Danmark udmærket god Besked med det tyske Militærvæsens Stilling. Det er altsaa noget, man finder paa nu bagefter at fortælle, at Formaalet med Lüttkens Besøg i Berlin var, at han skulde orientere sig; og man har ikke været forsigtig nok med at sende dette Paafund ud i Verden. Man har ikke lagt Mærke til, at det tyske Militærvæsens Stilling til Danmark i Forvejen var udmærket godt kendt her i Landet, saa der ikke var ringeste Grund til at sende Kaptajn Lütken til Berlin i den Anledning.

Det var altsaa det første Ærinde, man siger, han havde. Men saa havde han ogsaa et andet Ærinde: Han skulde i Flugt med den Politik, der var fulgt af Regeringerne efter det saakaldte Systemskifte, gøre, hvad han kunde, for at man i Tyskland kunde blive overbevist om, at de Regeringer, der nu sad her i Danmark, saa anderledes paa Forholdet mellem Danmark og Tyskland, end Højres Regeringer havde set paa dette Forhold. Ja, det kan man jo sige; men det forekommer mig ganske vist, at hvis det havde været Meningen at sende en Mand til Tyskland, som skulde bibringe Tyskerne den Opfattelse, at nu ønskede man fra de danske Regeringers Side at staa i et andet Forhold til Tyskland end det, som Højregeringerne i sin Tid ønskede, burde man ikke have valgt Kaptajn Lütken. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ikke altid har været lige heldig i Valget af sine Medarbejdere; særlig en enkelt Gang var han meget uheldig, men han har flere Gange været det og vil vel ogsaa blive det i Fremtiden, hvis han faar det Hverv at vælge Medarbejdere paa vigtige Poster her i Landet. Men med Hensyn til Kaptajn Lütken maatte det ærede Medlem fra Ringkøbing, den Gang han forsynede ham med den meget vidtrækkende Instruks, som Kaptajnen fik, vide, at han var i alt Fald ikke den rette Mand, som med et godt Hjærtelag kunde overbevise Tyskland om, at vi her i Danmark ønskede at staa i godt Forhold til Tyskland i Modsætning til den Stilling, som Højregeringerne før havde taget.

Kaptajn Lütken skriver bl. a., at han havde megen Interesse af overfor tyske militære at udtale sig om, at man i Danmark ønskede en Tilnærmelse til Tyskland. Men hvorfor? Hvorfor vilde han udtale